

Dan Rebellato, entrevista a Sarah Kane, 3 de novembre de 1998.

Què va passar la nit de l'estrena? [...] Crec que en gran part el que va passar va ser que el que jo intentava fer, i probablement me'n vaig sortir, va ser crear una forma que no tingués cap precedent obvi i per tant no era possible dir: «aquesta forma és exactament la forma de tal obra escrita fa vint anys». Volia crear una forma que no s'hagués fet abans. I com que la forma no s'havia creat abans, ningú sabia què dir-ne. Michael Billington no podia dir: «Ah, això és una obreta de realisme social, puc parlar d'això». No podia dir: «És surrealisme i no m'agrada, per tant no aneu a veure-ho». O sigui que el que podia dir és que aquesta autora té una malaltia mental i l'haurien de tancar. [...]

Blasted va ser un viatge molt particular i suposo que, com que va ser la meva primera obra, no era gaire conscient del que estava fent formalment. [...] Jo volia escriure una obra sobre una dona i un home en una habitació d'hotel, amb un poder completament desequilibrat, que acaba amb una violació. I vaig començar a escriure-ho, i feia uns dies que escrivia i vaig encendre les notícies un vespre mentre feia una pausa d'escriure, i hi havia una dona molt gran, una dona de Srebrenica, plorant i plorant i mirant la càmera i dient: «Si us plau, si us plau. Necessitem les Nacions Unides que vinguin i ens ajudin. Necessitem que algú hi faci alguna cosa». I jo era allà asseguda mirant, i vaig pensar: «Ningú no farà res. Quantes vegades he vist una dona gran plorant d'algun poble de Bòsnia assetjat i ningú no ha fet res?». I vaig pensar: «És totalment terrible, i jo estic escrivint aquesta ridícula obra sobre dues persones en una habitació... Quina importància té? Quin sentit té continuar?». O sigui, és això sobre el que vull escriure, però d'alguna manera l'argument sobre un home i una dona encara m'atreia. I vaig pensar: «Quina podria ser la connexió entre una simple violació en una habitació d'hotel de Leeds i el que està passant a Bòsnia?». I aleshores de sobte ho vaig entendre i vaig pensar: «És clar, és obvi. Una és la llavor, i l'altre és l'arbre». I crec que les llavors d'una guerra a gran escala es poden trobar en una civilització en temps de pau, i crec que el mur entre el que s'anomena civilització i el que passa al centre d'Europa és molt, molt prim i pot caure en qualsevol moment. [...]

Per a mi la forma és un mirall del contingut. I per a mi la forma és el significat de l'obra, que és el fet que les vides de la gent són llançades al caos absolut sense cap avís previ. [...]

Dan: Com esperes que reaccioni el públic?

Sarah: Oh, estimat. Com dic, amb *Blasted* esperava que agradés a la gent, ingènuament. Des d'aleshores sempre m'he esperat que ho odiessin, i mai ha sigut tan dolent com m'esperava. Però per a mi esperar alguna cosa del públic només ve després d'escriure i després dels assajos. No ho pots anticipar, i sobretot després del que va passar a *Blasted*, mai ho pots anticipar... i si anticipes una reacció així, no l'aconseguiràs. Vull dir, sé que hi ha gent que ha escrit coses per obtenir aquesta reacció, i no funciona. Però no pots preveure el públic, i no pots fer que es comporti d'una determinada manera. Vull dir, segur que tothom aquí ho sap, tothom a la sala ha estat en alguna relació en què ha pensat: «faré que l'altra persona faci això», i sempre surt malament. I és una persona que coneixeu molt bé, o sigui imagineu-vos intentar que cinc-centes persones que no coneixeu es comportin d'una manera particular. Senzillament no és possible.

O sigui que suposo que el que penso quan escric és com vull que un moment o una idea particular m'afectin a mi. I quina és la millor manera de provocar aquesta reacció en mi. I si a mi em fa reaccionar així, aleshores hi ha possibilitats que hi hagi almenys una persona que reaccioni igual. I fins i tot si no n'hi ha, és igualment satisfactori per a mi, que era la intenció inicial igualment. [...]

Dan: El motiu pel que escrius aquestes coses és perquè saps què remouran?

Sarah: Algunes de les coses extremes que he posat a les meves obres, les he posat perquè són veritat; i m'han horroritzat i paralytat tant, però alhora m'han forçat tant, que no he pogut evitar posar-les a les meves obres. [...]

Dan: *Blasted* sembla completament crua... però no hi ha cap motiu per creure que Ian sigui un monstre...

Sarah: No. A mi m'agrada molt Ian. Crec que és divertit. Veig que altres persones creuen que Ian és un cabró. I ja sabia que passaria. Però crec que és extremadament divertit. I el motiu pel qual vaig escriure aquest personatge va ser aquest dilema moral terrible que se'm va plantejar quan un home que coneixia que s'estava morint de càncer de pulmó, estava terriblement malalt, i era extremadament divertit, va començar a explicar els acudits racistes més horrorosos que mai he sentit. I jo estava completament trabsalsada: a) perquè eren molt divertits, uns acudits molt bons i mai no els havia sentit, b) perquè li volia dir que era horrible i que m'alegrava que s'estigués morint de càncer, c) perquè s'estava morint de càncer de pulmó, i pensava «aquest pobre home es

morirà i probablement no ho estaria dient si no fos per això...». [...] Sí, és clar, penso que és un monstre; També crec que és fantàstic. L'únic que sé és que volia que el soldat fos pitjor. I sabia que, havent creat Ian, seria un problema tenir algú que entrés per la porta i fes semblar Ian un xaiet. O sigui que era molt difícil, escriure el soldat és probablement el més difícil que he fet mai. [...]

Les meves obres, això espero, existeixen dins una tradició teatral. No gaire gent hi estaria d'acord. I són en un extrem final de la tradició teatral, però no tracten sobre altres obres. No tracten sobre mètodes de representació. En conjunt tracten sobre l'amor. I sobre la supervivència i sobre l'esperança. Per a mi això és una cosa completament diferent. O sigui que quan vaig i veig una producció de *Blasted* en què tots els personatges són una merda, no et preocupes per ells, i a la segona escena d'aquella producció de *Blasted* —en l'espai entre la primera i la segona escena, quan Cate ha estat violada a la nit— els llums s'encenen i ella està estirada completament despullada amb les cames obertes, coberta de sang, mofant-se d'Ian. I vaig pensar, això és tan... Déu meu, només em volia morir de desesperació. I vaig dir-li al director, «saps, l'han violat a la nit, creus que és creïble, interessant, factible, teatralment correcte que ella estigui estirada completament despullada davant de l'home que l'ha violat? No penses que s'hauria de tapar? Per exemple». I evidentment no té res a veure amb els meus sentiments sobre la nuesa a escena, i no hi tinc cap problema. Es tracta simplement de quina és la veritat de cada moment. I si la veritat és que està fent referència a una altra pel·lícula, i en la manera com li han volat el cap a algú en aquella pel·lícula, per a mi això no significa res. Simplement no m'interessa. I és per això que només he vist una pel·lícula de Tarantino, em temo. Només he vist *Reservoir Dogs*. Però crec que ja he donat massa de la meua vida veient aquella cosa, no penso donar-hi ni un segon més. Ni de conya tres hores, o el que fos de *Pulp Fiction*.